
Česko prožívá éru revival bandů

Po republice bují už hezkých pár let móda revivalových kapel. Klubové publikum je má rádo. Slyší oblíbené skladby v živém provedení a nemusí poslouchat reprodukovanou hudbu, která, byť co nejlépe nahraná, je mrtvá. Dobře se při tom pije.

PŘIPRAVIL: JOSEF VLČEK

Revivalům se většinou věnují příležitostné muzikantské party, které nacvičí koncertní program z repertoáru některé světové kapely. Nezřídka to bývají konzervatoristé nebo členové různých zkušených kapel, kteří tráví volné večery tím, že si s jinými hudebníky zahrají přejetý repertoár některé slavné kapely.

Revivalové kapely nejsou drahé, takže se docela dobře hodí do menších klubů nebo na podnikové večírky. Zvláště když dnešní renomované kapely v posledních měsících opravdu nevědí, co mají za svá vystoupení chtít, a ceny šponují do přehnaných výšek. Revival bandy mnohdy nahrazují legendární zábavové kapely z osmdesátých let a občas konkurují i barovým souborům. Rozdíl je jen v tom, že místo směsky různorodých zahraničních hitů hrají repertoár jen jedné kapely.

REVIVAL PRO VŠEDNÍ DEN

Spokojení jsou i majitelé klubů. Revivaly jsou kultura všedního dne. Dovedou vycpat večerní program, když zrovna nejsou k dispozici nějakí atraktivní „umělci z Prahy“. A tak po klubech objevíme Metallica Revival Band, ABBA Stars, Elton John Revival, The Doors Tribute, Nirvana Czech Tribute Band, Rolling Stones Revival Prague, Queen Go On a další. Například pražská agentura Oskar Hahn nabízí na svých stránkách 34 revivalových kapel, mimo jiné patery Beatles. Nemusí to ale být revivaly zahraničních hvězd. V pátrání po revivalových kapelách lze objevit Kroky Michala Davida, Jiří Schelinger Revival nebo Elán KontraBand. Najdete ale i revival Kabátů, který si

říká Vaťák. Prý existují také Tři bratři, ale to se nepodařilo potvrdit.

Asi nejneobvyklejším revivalem, se kterým se autor setkal, byl Těžkej Pokondr Revival. Jezdil po Ostravsku a na plný playback imitoval oba zpívající rozhlasové moderátory. Nikdo nechápal, zda je to myšleno vážně, nebo jako parodie. Stačí se ale podívat na internet a zjistíme, že to nebyl jediný pokondří revival v republice.

KAPEL MOC, AUTORŮ MÁLO

Někdy se namítá, že vlna revivalů je potvrzením faktu, že nová generace muzikantů je líná pracovat na původních skladbách nebo že nemá sama za sebe co říci. Kus pravdy na tom může být, ale nesmíme zapomenout, že tato země má jen deset milionů obyvatel a víc autorských talentů, než se objevuje na současném trhu, se prostě ani statisticky nemůže objevit. Spotřeba je větší než počet tvůrčích osobností, které by ji měly zajistit.

Revivalové bandy nejsou nic špatného. Taková kapela může muzikantům pomoci s osvojením stylu jejich vzoru nebo naučí mladé muzikanty pochopit, jak se píše písně, což je Achillovou patou řady kapel snažících se o původní tvorbu. Ostatně, kdo viděl měsíčníky, které vydávaly pražské hudební kluby Sluníčko a Olympik v polovině šedesátých let, možná si vzpomene, že například tam uveřejňovaná hitparáda nejhranějších skladeb skupiny Olympic se skládala z větší části ze skladeb tehdy populární britské kapely The Kinks. Olympic byl víceméně jejím revivalem. Najednou se cosi zlomilo a kapela dozrála natolik, že hity

Kinks začaly být vytlačovány původními Jandovými a Chrastinovými písněmi. A když si vzpomenete na jejich tehdejší první hity, zjistíte, že cosi z jejich vzoru v nich bylo přítomno.

Ne vždycky se něco podobného zopakuje. Kvalitní původní skladby jsou darem z nebes, a když ho umělci nedovedou přijmout, zůstanou pořád jen u opakování riffů od Nirvany nebo AC/DC.

KLUBY ZMĚNILY STYL

V posledních letech se změnilo i klubové prostředí. Ano, podniků s živou hudbou přibýlo, ale co je podstatnější, změnila se jejich role. Dřív se do nich chodilo za kulturou, dnes se tam mnohem častěji chodí za zábavou. Souvisí to se změnou role hudby v našem životě. V prvních výzkumech Československého rozhlasu z poloviny sedmdesátých let byla hudba mezi volnočasovými aktivitami na prvním místě. Na konci osmdesátých let se pravidelně umísťovala mezi prvními třemi. A ve výzkumech ze začátku tisíciletí se často hudba mezi tři neoblíbenější záliby ani nedostala.

Hudba se tak v klubovém prostředí často stává jen doplňkovým prvkem, zvukovou kulisou k příjemnému popíjení. Něco ambicióznějšího by možná příliš rušilo. Známé skladby tolik pozornosti nevyžadují. Pravda, na konverzaci je to možná příliš hlasité prostředí, ale to se dá obejít. Známí lidé, kteří si v takové atmosféře píší přes stůl esemesky. Ale to jsou extrémní případy.

Avšak revivaly stojí často i za soustředěnějším poslechem. V dnešní době, která přináší technicky stále „vymazlenější“ skladby, při jejichž nahrávání producenti nešetří zvukovými stopami, jsou revivalové kapely důležitou spojnicí mezi původním přímočarým přístupem k muzice a současným překomplikovaným stavem hudby. Dovede si někdo ještě představit, že v řadě slavných skladeb Beatles slyšíme opravdu jen dvě kytary, basu a bicí? Revivalové kapely dovedou i zvukově vyumělkované skladby nejnovějších souborů přeložit

do původního rockového jazyka. Je pak příjemné zjistit, že skladby Chrisa Cornella nebo U2 jsou opravdu dobré i bez všeho studiového balastu.

BYZNYS SE JMĚNÝ

Klubové revivaly jsou jen malou částí stále více rostoucího revivalového byznysu, který se rozjel ve světě už

Hudba se tak v klubovém prostředí často stává jen doplňkovým prvkem, zvukovou kulisou k příjemnému popíjení.

na konci šedesátých let. Někdo z bývalých členů známé skupiny obnoví už rozpadlou kapelu, přičemž v nové sestavě zbývá většinou už jen on sám. Dobře zavedená kapela může i v takovém případě přitáhnout posluchače, takže se z malého švindlíku stane docela dobrý způsob přežívání pro rockové vysloužilce. Známý je příklad i u nás vystupujících legend sedmdesátých let The Sweet a Slade, v nichž se jeden z bývalých členů obklopil mladšími námezdními muzikanty, s nimiž dnes objíždí venkovské štace. Chce to ovšem jednu důležitou věc, právo na název čili značku kapely.

Tím asi nejodvážnějším, co jsme v těchto souvislostech zažili, byl před

několika lety pražský koncert Blood, Sweat and Tears, z jejichž několika sestav nebyl v takto pojmenované kapele vůbec nikdo. Původní bubeník Bobby Colomby pronajal jméno slavného rockového bigbandu partě studentů s tím, že se oficiálně stal jejich hudebním poradcem. Do Prahy s nimi ale ani nepřišel. To samozřejmě neznamená, že studenti špičkových hudebních univerzit hráli špatně, ale originál to nebyl.

Podobné triky známe už léta. Klasický je třeba případ folkové skupiny Serendipity Singers, která se sice rozpadla v roce 1965, ale majitel názvu čili značky ji od roku 1970 přes třicet let pronajímal řadě jiných souborů podobné hudební orientace.

Jiným takovým „dávnověkým případem“ byl na konci osmdesátých let rozpad britské skupiny Yes na dvě části. Právo na název získal baskytarista John Squire, který se obklopil čtyřmi novými muzikanty, zatímco ostatní čtyři bývalí členové museli vystupovat se skoro stejným repertoárem pod jménem Anderson, Bruford, Wakeman, Howe. Která z kapel byla originálem a která byla jejím revivalem?

S tím, jak klasické kapely stárnou a někteří jejich členové odcházejí na výmink nebo do věčných lovišť, roste i počet podobné laděných revivalů. Původní členové Queen jsou už jen dva, zbytek jsou najatí umělci. Na nedávném vystoupení Beach Boys v Praze byl v osmičlenné kapele už jen jediný člen zakládající sestavy z roku 1961, šestasedmdesátiletý Mike Love. Koncert to byl dobrý, možná lepší, než by Beach Boys na vrcholu své slávy zahráli, ale byli to opravdu Beach Boys, nebo Beach Boys Revival Band?

Revivaly tohoto typu se z komerčních důvodů občas maskují, někdy na popud pořadatelů. Například nedávno se po Praze objevily plakáty na Dire Straits. Teprve při bližším pohledu si člověk všiml, že pod tučně napsaným jménem kapely je tenkými písmeny uvedeno slovo Experience. Tím se legalizoval fakt, že z původních Dire Straits byl v partě jen ten nejméně důležitý, saxofonista. ☒